

Jeg tror ikke, at det i øvrigt fra vor Side eller fra Statskassens Side kan anses for meget prisværdigt, at Ministeriet kommer med Forslag om disse Lønforhøjelser til Embedsmænd, der i Forvejen have en saagod Løn som disse.

Vi vide jo, at naar der ellers stilles Krav til Statskassen, møder man os altid med, at der ingen Penge er i Statskassen. Er der Spørgsmaal om Forhøjelse af Lønninger for andre Tjenestemænd, f. Eks. ved Jernbanerne, saa svares der: Ja, man kan maaske nok gaa ind paa Lønningsforhøjelser for Jernbanernes Tjenestemænd, men det maa være paa det Vilkaar, at Forhøjelsen kompenseres gennem forhøjede Jernbanetakster. Vi have i disse Dage forhandlet om Jernbaneloven og komme til det ogsaa i den nærmeste Fremtid, og der ville vi vide, at saa snart der er Tale om, at man ønsker et forhøjet Tilskud fra Statskassen til en Privatbane, er man fra Regeringens Side meget om over Statskassen. Endskønt Anlægget af en saadan Bane jo er et godt Aktiv, der nok kan give Pengene igen, kan der ikke være Tale om at strække sig saa vidt, som Folketinget eller Udvalgets Flertal har ønsket det. Kræver man f. Eks. et Tilskud til en Bane paa en Mils Vej forhøjet fra $\frac{2}{5}$ til Halvdelen, saa siger man: Nej, det kan ikke lade sig gøre, Statskassen har ikke Penge dertil — endskønt en saadan Bane efter al Rimelighed vil være i Stand til nogenlunde at forrente det Tilskud, Staten giver. Det er snart ligegyldigt, hvor man ellers stiller Krav om at faa Penge af Statskassen, saa bliver der svaret: Statskassen har ingen Penge, hvor skulle vi skaffe dem fra? Det er ganske umuligt at udrede mere, end vi have gjort hidtil.

Men her kommer man med en Lønningslov, der kommer til at gælde Folk, der i Forvejen sidde med en udmærket god Løn. Forholdet er jo det, at de, som for Øjeblikket ere de lavest lønede paa denne Lønningslov, have en Løn paa 5,200 Kr. til at begynde med og stige rigtig pænt. Det er Folk, som man skulde synes i Forvejen være ret vel situerede og nogenlunde kunde leve af den Løn, de have, selv om den ikke bliver forhøjet. Jeg ved godt, at alt det, denne Lov kræver af Udgifter, er kun 28—30,000 Kr. om Aaret, men det er aarlige Udgifter, Udgifter, der komme igen hvert eneste Aar. Hvis man vilde finde paa at kapitalisere dem, vil man se, at Lønningsforhøjelserne for disse Embedsmænd ville betyde en

Sum af 7—800,000 Kr. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at man i Tider som disse, hvor man ellers, naar der kræves Udgifter til produktive Formaal, altid slaar paa, at der ingen Penge er i Statskassen, kommer med saadanne Lønningskrav, der ikke ere rejste fra de paagældende selv — det kende vi i alt Fald ikke noget til i Rigsdagen —, men som Regeringen har fundet paa, og som den mener absolut bør opfyldes.

Jeg mener altsaa, at de Herrer Amtmænd og Overpræsidenten kunne leve ganske anstændigt af de Lønninger, de have, og der er jo endda ikke alene Tale om at forhøje deres Lønninger, men ogsaa deres Huslejegdøgørelsen og Repræsentationsudgifter. Men hvis det skulde være Tilfældet, at de ikke kunde leve anstændigt af deres Lønninger, saa vilde de vel være komne med Kravet selv. Jeg anser det nu for ganske udelukket, at de Herrer Amtmænd og Overpræsidenten vilde finde paa at nedlægge Arbejdet i Tilfælde af, at de ikke fik deres Lønninger forhøjede. Jeg antager, at de nok alligevel vilde blive siddende, bestyre deres Embeder videre og være jævnt godt fornøjede med det, de have. Jeg kan derfor ikke indse, at der er nogen Grund til at give dem mere. Jeg husker, at da der en Gang var Tale om Krav, der bleve stilledes fra underordnede Funktionærers Side, blev der sagt: Ja, hvis de ikke ere fornøjede med det, kunne de lade være at være fornøjede, vi kunne faa nok til at træde ind i de Pladser, der vilde blive ledige, dersom de vedkommende gik deres Vej. Jeg ved, som sagt, ikke, hvorvidt de Herrer Amtmænd og Overpræsidenten villé nedlægge Arbejdet og gaa deres Vej, hvis de ikke faa deres Lønninger forhøjede, men jeg føler mig nogenlunde overbevist om, at hvis det for anførte Ord var rigtigt, hvad jeg for Resten ikke finder, det var, naar det blev anvendt paa den Maade, hvorpaa det blev anvendt den Gang, men hvis det kunde siges med ringeste Berettigelse overfor disse Folk, kan man sige med endnu mere Berettigelse overfor Amtmændene, at der er nok, der villé have Pladserne, selv om Begyndelseslønnen kun er 5,200 Kr., og selv om deres Huslejegdøgørelse kun er 1,200 Kr. og ikke gaar op til 1,600 Kr. eller til 3,000 Kr., som der er Tale om for en enkelt Vedkommende.

Jeg synes derfor, at man fra Folketingets Side skal se nogenlunde kritisk paa et saadant Forslag. Hvis vi ikke alle andre Steder, hvor der er Tale om at